

viser det sig, at denne vor Forudsætning holdt Stik, idet Tallet ikke paa nogen Maade er gaaet derunder, men snarere adskilligt derover. Der indkom nemlig 18,600 Ansøgninger om at faa Del i denne Understøttelse, og foreløbig ere 15,500 af disse anerkendte berettigede til i Henhold til Loven at faa denne Understøttelse. Det er dermed klart, at vi havde Ret i vor Opfattelse, at dersom de 300,000 Kr. skulde strække til, vilde der kun blive et Beløb til hver, som vilde blive saa uanstændigt lille, at det ingenlunde efter vor Formening vilde være passende at yde det i en saadan Anledning som denne. Det glæder mig derfor, at Regeringen, da denne Sag toges op paa ny, er kommet med et Forslag om at forhøje Beløbet. Det glæder mig endvidere, at Folketinget har fundet, at denne Forhøjelse var for lille, og har sat den op til 100 Kr. Endvidere har jeg Grund til at glæde mig over den sidste Talers Udtalelser, hvoraf jeg skønner, at Meningen ogsaa i dette Ting er, at man vil acceptere Loven, saaledes at der bliver 100 Kr. til hver, hvad der ogsaa var Flertallets Forudsætning her i Fjor, da man bevilgede disse 300,000 Kr. Man gik da ogsaa ud fra, at der kun var 3,000 Mennesker, der kunde faa Del i denne Jubilæumsgave. Der er derfor god Grund til at tro, at Loven vil blive endelig vedtagen i den Skikkelse, hvori den foreligger fra det andet Ting. Det vilde yderligere have glædet mig, om man nu vilde have gjort Skridtet fuldt ud og ogsaa givet de forholdsvis faa, der blive tilbage, Del i denne Jubilæumsgave, saaledes at man havde optaget det Princip, som laa i det oprindelige Lovforslag, der kom fra Folketinget, men som blev slaaet ned ved Loven af 26de Marts 1898. Det oprindelige Princip er, at det skal ikke være en Gave, der i fjerneste Maade tager Hensyn til Trangen, og at den ikke i mindste Maade skal have Karakteren af en Fattigunderstøttelse, men det skal være en Hædersgave, en Mindegave og intet andet. Det forekommer mig forholdsvis let at optage denne Tanke, da Forskellen ikke er blevet saa overordentlig stor, idet vi i Forvejen ere oppe paa 15,500 Ansøgere, og der ialt er indkommet 18,600, og jeg er tilbøjelig til at tro, at der i det hele ikke er ret mange flere Deltagere. Vel ved jeg, at der i Aarene 1848—50 var bedrestillede Folk, der meldte sig til Tjenste som frivillige, men jeg er tilbøjelig til at tro, at deres Tal ikke kan beregnes i Tusinder men blot i Hundreder. Og der er

vist ikke mange andre af dem, der vare indkaldte i de Aar, som ikke kunne siges at sidde i smaa Kaar, naar man husker paa de daværende Værnepligtsforhold. Alle de Mænd, som have henlevet deres Liv paa en lille Gaard, og som nu i en Alder af 70 Aar sidde med en Aftægt paa 200 Kr., maa siges at sidde i smaa Kaar. Naar man tager Hensyn til alle Forholdene, kan man være temmelig sikker paa, at Antallet af alle de nulevende Deltagere i Krigen 1848—50 ikke overstiger 20,000. Er man nu gaaet saa vidt, at man indrømmer 100 Kr. til hver af de 15,500, synes jeg derfor, at man gerne kunde have gjort Skridtet fuldt ud; det havde været en smuk Handling, der havde været Anledningen værdig. Nu har den høje Regering imidlertid forladt dette Princip, og Folketinget har med Beklagelse maattet lade det ligge. Folketingets Flertal vilde dog gerne have optaget det, hvis der havde været Mulighed for at faa det gennemført. Det er derfor ikke til nogen Nytte, at jeg i dette Øjeblik tænker paa at tage dette Princip op. Jeg maa glædes ved, hvad der er Udsigt til at naa, og være tilfreds dermed. — Naar det fra den højtærede Konseilspræsidents Side blev sagt, at der kunde være finansielle Grunde, der talte for, at man ikke gik højere end til det, Regeringen har foreslaaet, vil jeg dog sige, at det ikke forekommer mig, at vi have fjerneste Grund til at nære finansielle Betyrninger i denne Henseende, da den finansielle Stilling er meget god. Jeg behøver ikke her at spille Tiden med at komme ind paa finansielle Bemærkninger. Jeg haaber, at ærede Medlemmer her i Salen kunne være enige med mig i, at vi nok have Raad til at afse dette Beløb til et saa vigtigt og smukt Øjemed som dette. Det er jo et Jubilæum for det bedste, vort Folk har oplevet i dette Aarhundrede, der herved fejres. Af hvilken Opfattelse man end er, ere alle enige om, at Tiden 1848—50 var den bedste for vort Folk i dette Aarhundrede. Ved at gaa med til en rundelig Jubilæumsgave i denne Anledning vilde man derfor ikke skabe noget farligt Præcedens. Der kan jo gaa Aarhundreder, inden der paa ny i vort Folk bliver Anledning til noget lignende. Selv om man i Aaret 1999 skulde finde paa at anvende et Par Millioner Kr. for at mindes det bedste, vort Folk oplever i næste Aarhundrede, vil man være enig med mig i, at der ingen Ulykke var deri. Det vilde ogsaa være overflødig for mig at komme ind paa andre Former for